

Ayşe MADEN

İYİ Kİ KİTAP OKUYORUM

Cuma günü okul çıkışı, Türkçe Öğretmeni'miz Eren Hoca ile birlikte kütüphaneye gittik. Kitaplar ile ilgili sohbet ettik. Eren Hoca:

-Kitapların hayatımızdaki önemini herkes biliyor değil mi?

- Eeveet!

-Peki, Demet! Kitap okumazsak ne olur?

-Hayal dünyamız gelişmez, notlarımız düşük olur, okuma anlama becerimiz olmaz ve hayata sıkıcı bir şekilde bakarız.

-Evet, arkadaşımız çok doğru söyledi. Peki, aranızda kitap okumayan yok değil mi?

-Eveet!

-Öğretmenim ben kitap okumayı sevmiyorum!

-Hüseyin, peki neden kitap okumayı sevmediğini söyler misin?

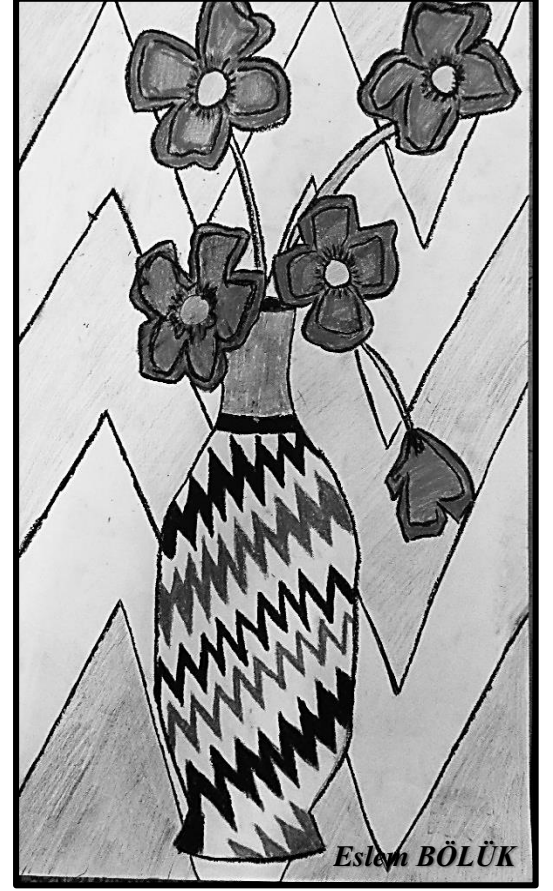
-Hocam, kitap okumak çok sıkıcı geliyor.

-O zaman sana ödev. Çetin ve Gülşah, sizin şu çok sevdiğiniz bir kitap vardı ya, rica etsem onu bulup Hüseyin'e verir misiniz? Hüseyin o kitabı okuduktan sonra bir daha yanıma gel olur mu? O zaman da bakalım kitap okumayı seviyor musun, sevmiyor musun?

Hüseyin olumlu yönde başını salladı ama canı istemiyordu.

Çetin ve Gülşah sınıfın en çok kitap okuyanlarındandı. Haliyle en başarılı olanlardı. Onlar herkesin kitap okumayı sevdiğini düşünürlerdi. Arkadaşlarının kitap okumayı sevmemesi onları çok üzmüştü. En sevdikleri kitabı bulup Hüseyin'e teslim ettiler.

Hüseyin ilk başta istemiyordu. Ama sonradan çok sevdi. Kitap okumayı da çok sevmişti. Büyüyünce yazar olmak istiyordu, eğitici bir kitap yazıp çocuklara kitap okumayı sevdirecek bir anlatımı olacaktı. Tıpkı kendisi sevdiği gibi.



Beyzanur YAZICI

BEN BİR KİTAP OLSAYDIM

Ben bir kitap olsaydım,
Bin bir bilgileri içerirdim.
Ben bir kitap olsaydım,
Herkesin beni okumasını isterdim.

Ben bir kitap olsaydım,
Çocukları uyutan masal olurum.
Ben bir kitap olsaydım,
Öğrencilerin rehberi olurum.

Ben bir kitap olsaydım,
Kitaplıkları süslerdim.
Ben bir kitap olsaydım,
Kütüphanelerde gezerdim.

Ben bir kitap olsaydım,
En güzel hediye olurum.
Ben bir kitap olsaydım,
Sevenlerin duyguları olurum.

Ayşe Rumeysa MADEN

RENGÂRENK BİR DÜNYA

Bir gün ailecek uçak seyahati yapıyorduk. Uçak kalkışa geçti. İlk önce bulutları ve gittikçe küçülen yeryüzünü seyrettim. Annem ve babam uçağın internetine bağlandı. Teknoloji bağımlısı bir ailem var maalesef! Annem müzik dinliyordu, babam ise film izliyordu. Burada bile interneti bulmuşlardı. Ben bir zaman sonra sıkıldım. Babam bu halimi görünce:

- Kızım sen de tabletine bakabilirsin, senin tabletini de internete bağladık, dedi. Ben:

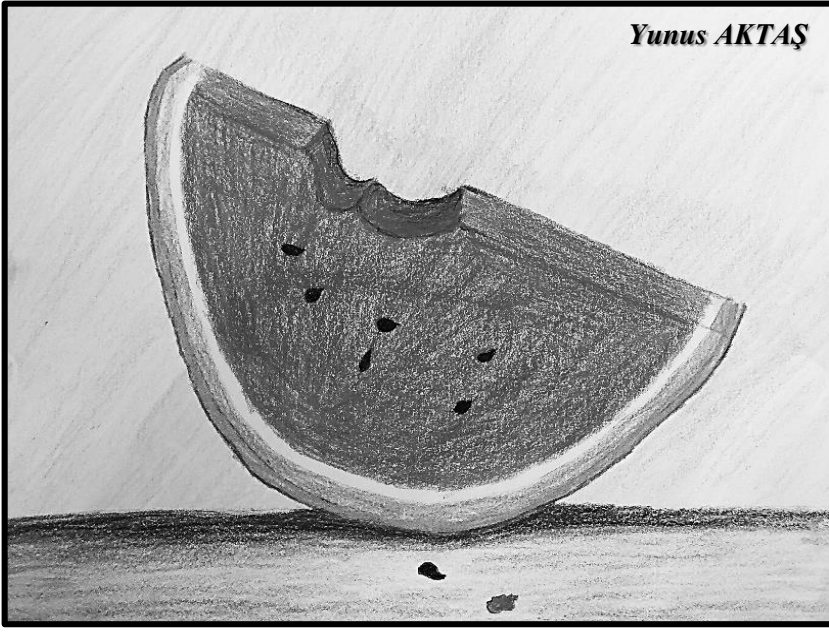
- Hayır, baba istemiyorum. Altı saat boyunca boş bir ekrana bakmam, valizimi indirir misin? İçine kitap koymuştum, dedim.

- Ne yani altı saat boyunca kitap mı okuyacaksın? Sana inanmıyorum. Neyse, dedi ve valizimi indirdi. İçinde bir sürü kitap vardı, ilk elime geçeni aldım. Babam ilk önce bana şaşırılmış bir şekilde baktı ama daha sonra gülümsedi. Ben koltuğuma yerleştim ve sakince okumaya başladım. Tıpkı benim gibi bir kızdan bahsediyordu. Annesi ve babası teknoloji bağımlısı olan bir kız ve artık kızlarının varlığını bile unutmuş bir anne baba. Kızları kitap okumayı çok seviyor ve derslerinde çok başarılı. Ama ailesinin bundan haberi bile yok. Arka sayfayı çevirdiğimde hiçbir şey yazmıyordu. Diğer sayfalar da öyle. Çok şaşırılmışım. Babamı dürttüm ve yeni bir kitap istedim. Ama beni duymuyordu. Annem de öyle. Uçak görevlisinin yanına gittim ve su istedim. Elinde telefon vardı. Beni duymadı bile. İnternet insanları çoktan ele geçirmişti.

- Hey! Heey! Kimse beni duymuyor mu, diye bağırdım. Korkmaya başlamıştım. Ama birden karşıma bir kapı çıktı. Parlıyordu. İçeri girmek için kolu çektim ve kendimi içeri attım. Sanki burası, farklı bir dünyaydı. Benim bulunduğum yerin aksine, rengârenk bir dünyaya girmiştim. Bir balerin yanıma geldi ve:

- Demek sen, herkesin aksine kitap okuyan bir çocuksun, dedi. Sana yeni dansımı göstermek istiyorum, dedi ve dans etmeye başladı. Ben gülümsüyordum, gerçeklikten, teknolojiden uzak bir yerdeydim. Ama tanıdık bir ses işittim:

- Ayşe! Ayşe! Hadi uyan artık geldik, diyordu. Bir anda her şey kayboldu. Karanlıktan geçtim ve annemin yüzünü gördüm. Sadece bir rüyadaymışım. Üzülmişim, ama sevinmişim de. Annemler bu yolculuğu sıradan bir şekilde hatırlayacaktı. Bense dünyanın en güzel yolculuğu olarak hatırlayacaktım.



Nur Mina TAŞTEMİR ÇERÇEVE

Tutmak, tutunmak... Bazı şeyleri tutmak ya da tutunmak çok zordur bazen. Gördüğün anda onun elinden kayıp gitmesi, çok büyük bir korkudur. Değil mi?

Sımsıkı sarılmak istersin, hiç bırakmamak, onunla çok yakın arkadaş olmak mesela... Hem de can dost, saat başı konuşmak, ondan hiii ayrılmamak...

İşte ben hep bunu yapıyorum. Bir evin duvarında arkadaşlarımla birlikte öylece duruyorum. Ve çok tatlı bir arkadaşım var. Onun adı da Çiçek. Evet, biliyorum duygulu duygulu sözlerden sonra birden tatlı bir geçiş yaptım. Ama canım sıkıldı. O ne ya öyle acıklı acıklı. Ha, bu arada ben Piko. Ben bir çerçeveyim.

Dediğim arkadaşım Çiçek de benim resmim. Çok tatlı ve çiçekli bir resim. Konaktaki Küçük Hanım'ın tablosuyuz biz. Küçük Hanım resimleri çok sever. O yüzden sayamayacağım kadar çok arkadaşım var. Öylece odanın duvarında duruyoruz. Ama hizmetçi hanım her gün bizim tozumuzu alır, bize çok iyi bakar. Çiçek' i Küçük Hanım çizdi ve beni de o seçti. Bu yüzden bizi çok sever.

Elifsu GÜMÜŞBAŞ SEVGİ EMEKTİR

Güzel bir neşeyle dolu yüreğim,
Sevgi adama her gün yeni fidanlar dikerim,
Bakışlarında kaybolurum mutluluğun,
Hayallerimi, sahip olduklarımı bir hazine gibi korurum.

Bakarım dünyaya pespeembe,
Yer vermem kötülüğe kalbimde,
Bazen öğretmen olurum, bazen doktor;
Dünyamda yer yoktur asla hüzne!

Sevginin emek olduğu benim en önemli notum,
Sevdiklerimi kaybetmektir başta Allah'tan korkum,
Ailemdir benim tadım tuzum,
Abdestim ve namazımla huzur bulurum.

Neyse ben size hayatımı anlatacaktım...

Küçük bir fidanın parçasıydık biz. Büyüdük, büyüdük ve kocaman bir ağaç olduk. Bir gün birkaç kamyon ve adamlar ormana geldi. Tek tek kesti arkadaşlarımı! Sıra bize gelmişti. Yavaş, yavaş... Ben gözlerimi açtığımda bir sürü makine gördüm ve içi boş dört köşeli bir şey olmuştum. Yanımda da üst üste duran 50-60 koli vardı ve birden hava karardı. Zaten güneşi gördüğümde bir dükkân girişindeydim. Adam koliden beni çıkardı ve vitrine koydu. Birçok süs eşyası vardı. Bekledim, bekledim ama kimse gelmedi. Gün geçtikçe arkadaşlarım azalıyordu. Tam umudumu kesmiştim kiii... Yine de kimse gelmedi. Vitrinde kaldırılmaya çok yakındım. Ve Küçük Hanım'ı gördüm. Elinde "Çiçek" vardı. Gezdi, gezdi ve hiçbir çerçeveyi beğenmedi. Benim vitrinime geldiğinde gözleri parladı sanki. Beni seçti ve Çiçek' i içime koydu. Çiçek'i çok sevmişim. Sanırım o da beni... Böylece konağa geldim. Şimdi kendime özel yerimde, mutlu mesut duruyorum. Küçük Hanım'ı da çok seviyorum.

Şeyma ÇELİK YANSIMALAR

Merhaba Damla,

Seni çok özledim. Seni ve diğer arkadaşlarımı da... Tanıdığım ya da tanımadığım ne fark eder? Yurdundan çok uzaklardayım. Ne zaman geleceğimi de bilmiyorum. Gelmeyen günün hasretiyle yanıyorum. Hepiniz burnumda tütüyorsunuz.

Özledim... Annemi, babamı, dedelerimi, babaannemi ve anneannemi özledim... Ağlıyorum yazarken! Gözyaşım mektup kâğıdına damlıyor. İzi belli Damla! Sadece sen gör, onlar bilmesin... Benim ne kadar güçlü olduğumu, tek başıma ayaklarımın üzerinde durduğumu konuşurlarken hasret çektiğimi bilmesinler... Özlemişim işte. Annemin o güzel kokusunu, babamın beni öptüğünde batan sakalını özlemişim işte. Babaannemin bana örgü öğretişini... Akşamları yattıktan sonra uyduğumda başımı okşayışını... Anneannemin sabah sürpriz bir kahvaltı hazırlayıp uyandırdığında çiçekli, böcekli, güllü, papatyalı bol kahkahalı sohbetimizi özlemişim işte. O zaman yanlarımdayken pek düşünmediğim ama uzaktayken kıymetini anladığım o sıcak anların ne kadar özel ve güzel olduğunu şimdi anlıyorum. Ne yazık ki elime geçmiyor...

En çok hangisini özledin dersen, bir ben bilirim onu. Her zaman ağlarım ki bu ateşi söndürsün diye... Özlemimin ateşi sönmez, kulağı duymaz o benim Türkiye'm, o benim vatanım! Benim toprağım her şeyden çok seni özledim Türkiye'm. Hiç sual etmeden, neden buradasın demeden, bana toprağını öptürdüğünden sağ ol var ol TÜRKİYE'M...

Hatun ŞAHİNGÖZ HER ŞEYİN BİR BEDELİ VAR

Başarılı olmak dediğin hep çalışmaktır ve hedefine ulaşmaktır. Çalışmak demek oturup televizyon izlemek, internete bakmak, sosyal medyada gezmek değildir. Oturup o günkü dersine çalışmak ve öğretmenin verdiği ödevi yani geleceğin için görevini yapmak demektir. Eğer sen ödevini yaparsan gelecekteki hedefine ulaşmışsın demektir. Eğer sen o günkü dersini tekrar edersen, öğretmeni seni bir soruya kaldırdığında kolaylıkla cevaplırsın ve bu yüzden de her yerde başarılı olmayı başarırırsın.

Başarı demek çalışmaktır. Sen de çalış ki gelecekte kendi ayaklarının üzerinde durabil. Başkalarına muhtaç olma. Elindeki şansını biraz da olsa değerlendir. Gelecekte iyi bir meslek sahibi ol. Herkes seni konuşsun. Anneni babanı sevindir. Diyelim ki doktor oldun. Ailen benim kızım doktor oldu diye sevinsin. Çünkü anneni ve babanı mutlu etmek paha biçilemez bir duygudur.

Bir insanın başarılı olması demek, hayatının temeli kurulmuş olduğunu gösterir. Mesela ben büyüyünce doktor olmak istiyorum. Biliyorum, çok zor ama başaracağıma inanıyorum. Çünkü hayal kurmak başarının yarısıdır. Okuyan bir insana herkes saygı duyar. Bu duygu da harikulade bir histir. Başarının sırrı çok çalışmaktır. Gayret etmeden elbette bir sonuca varamayız. Bir anne için evladının okuması demek onun için dünyanın en güzel haberi. Ben doktor olmayı çocukları çok sevdiğim için istiyorum. Onlarla ilgilenmek benim hoşuma gidiyor. Umarım bir gün hayalimi gerçekleştiririm.

Rana MADEN BİR GEZİDEN KALANLAR

O gün çok heyecanlıydım. Saat sabah beş olmuştu. Normalde uykumun olması gerekiyordu ama heyecan duygum uykumu bastırıyordu. Kıyafetlerimi giydikten sonra akşamdan hazırladığım çantamı sırtıma takıp babamın da hazırlanmasını bekledim. Babam da hazır olunca evden çıktık. Okula vardığımızda babam öğretmenlerimle konuşuyordu. Bense bizim sınıftan birinin gelmesini bekliyordum. Uzun bir zaman sonra o arkadaşım geldi. İkimiz de çok heyecanlıydık ve az sonra beklediğimiz duyuru yapıldı:

-Çocuklar! Otobüsler geldi. Artık çıkabiliriz, dedi müdür yardımcısı. Sıraya girdikten sonra düzensiz bir şekilde otobüse bindik. Arkadaşım Elif, cam kenarını kapmıştı. Yoklama alındıktan sonra yolculuğa başladık. Biz telefonda müzik dinliyorduk. Güneş bize gülümsüyordu. Nevşehir'e varmadan Aksaray'dan geçtiğimiz için Tuz Gölü'nde durduk. Ayaklarımızı göle soktuk, fotoğraf çekindik ve yola devam ettik. Yaklaşık dört saat sonra Nevşehir'e girmiştik. Güvercinlik Vadisi'ne gittik. Rehberimiz burayla ilgili bir şeyler anlatıyordu. Anlatımı bittikten sonra dağıldık. Burada Peribacaları'na yukarıdan bakıyorduk. Hayatımda hiç bu kadar fazla turist görmemiştim. Elif ile beraber fotoğraf çekindikten sonra bir markete girdik ve Kapadokya hatırası aldık. Güvercinlerin yanına gidip yem verdik. Süremiz dolmuştu. Otobüse geri bindik ve Uçhisar'a doğru yol aldık. Şöföre:

-Abi lütfen erik dalı açar mısın lütfen, dedik. Az sonra diğer sınıf koridorunda erik dalı oynuyordu. Biz ise onları gülerek seyrediyorduk. Uçhisar'a vardığımızda rehber yine bir şeyler anlatıyordu. Ben hayranlıktan dinleyememiştim, çünkü burası... Mükemmel görünüyordu! Otobüsten indiğimizde bu sefer Peribacaları biraz daha yakınımızdaydı. Diğerleri uzaktan bakarken ben ve arkadaşım görevli öğretmenimiz olan Abdullah Hoca'nın yanına gidip:

-Hocam, şurada bir yokuş var, o yokuştan inince Peribacaları'nın içine girilebiliyor, oraya gidebilir miyiz lütfen, dedik.

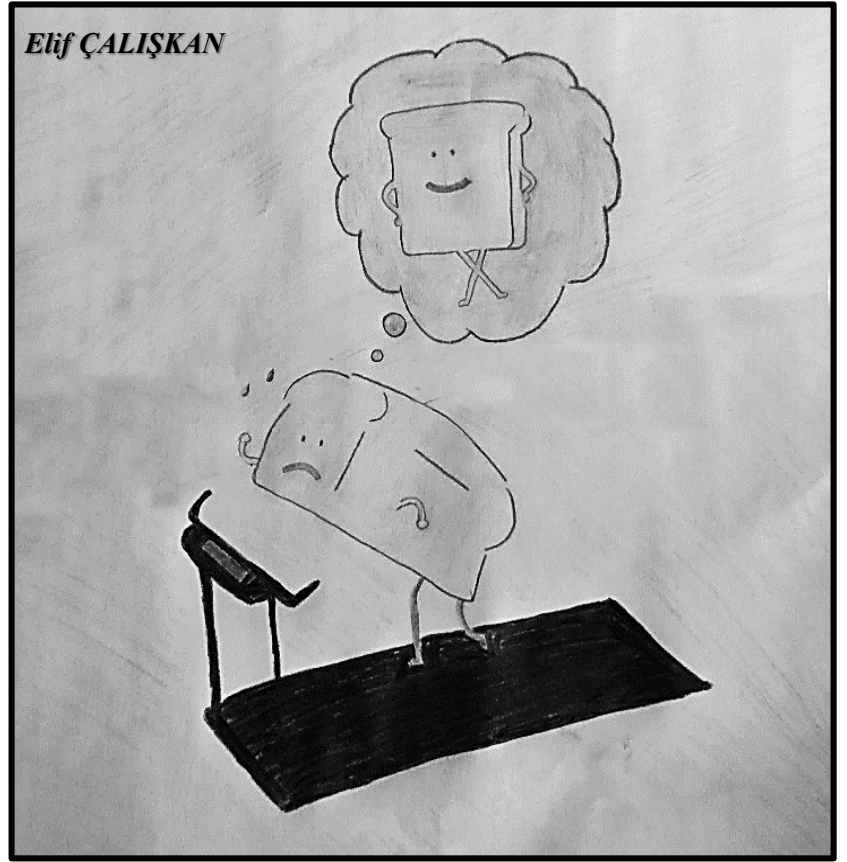
-Gidin, ama dikkatli olun, dedi hocamız.

-Tamam, hocam teşekkürler! Deyip koşarak yokuşa gittik ve yavaşça yokuşu indik. Daha sonra hızlıca Peribacaları'nın içlerini keşfetmeye başladık. Arkamızdan diğerleri geldi. Biraz daha burada durduktan sonra geri otobüse döndük. Avanos'ta çömleğin nasıl yapıldığını öğrendik ve sonra Peribacaları'nı yakından görmeye gittik. Arkadaşımla beraber yine bizim gözümüz en tepedeydi. Taşlara tırmanarak uçuruma doğru koşmaya başladık. En tepeye çıkana kadar çok yorulmuştuk. Orada biraz oturarak büyüleyici manzarayı seyrettik. Daha sonra yokuştan aşağı doğru koşmaya başladık. İşte ben buna özgürlük derim! Diğer üç hoca da yanımızdaydı. Şu an burada sadece biz vardık. Uçuruma doğru fotoğraf çekinirken yağmur yağmaya başladı. Diğer hocalarla birlikte Peribacaları'nın içine girdik. Abdullah Hoca resmen düz duvara tırmanıyordu. Ben de denedim ama ilk yapışımdaya yere kapaklandım. Fakat daha sonra başardım. Hocalarla birlikte diğer Peribacaları'nın içine de girdik. Şundan emindim ki kimse bizden daha çok eğlenmemişti. Mesut Hoca'yı aradılar, herkes bizi bekliyormuş. Biraz daha gezdikten sonra otobüse gittik. Bir sonraki durağımız: Mazı Yeraltı Şehri! Yarım saat sonra oraya vardık. Galiba burası, şu ana kadar gittiğim en büyüleyici yerd. Rehberimiz şöyle anlattı:

- Mazı Yeraltı Şehri'nin, çok önceki savaflara dayanan bir tarihi vardır. Burası ve buradaki pek çok şey Türklerin düşmanları korkutmak ve kafalarını karıştırmak için bulduğu yöntemlerdir. Savaşlar zamanında Türklerin aynı zamanda barındığı bir mekândır.

Burası gerçekten çok etkileyiciydi. Ve maalesef yolculuğun sonuna gelmiştik. Benim en etkilendiğim şehirlerden birisi oldu Nevşehir. Sizin de oraya gitmenizi tavsiye ederim. Bir sonraki yolculukta görüşmek üzere!

Elif ÇALIŞKAN



Zeynep Sude EROĞLU O GECE

O gece...

Selalarla inledi bu ülke!

Abdestler alındı, namazlar kılındı.

Öleceklerini bile bile son vedalar verildi o gece.

Gördünüz işte!

Gördünüz gerçek asil kahramanları.

Sıcak yatağa yatmak yerine,

Tankların, bombaların, silahların altında yattık o gece.

Kiminin kolu, bacağı,

Kiminin göğsü, kafası,

Kiminin gözü, kulağı,

Paramparça, kanlar içindeydi o gece.

Evlerden dua,

Göz yaşları,

Acı ve hüznün sesleri yükseliyordu,

O gece...

Yüzlerce binlerce şehit vardı,

O gecenin sabahında.

Yürekler acılı,

Sokaklar kan içindeydi,

O kalpleri Allah aşkıyla yapıp tutuşan

Şehitler gecesinde.



Amira NASSAN
VATANIM EVİM

Ben 13 yaşındayım. Suriyeliyim. Türkiye'de yaşıyorum. Biz dört kardeşiz, üç abim var. Ben tek kızım. Ben ve benden büyük abim okuyoruz. O; 7. sınıf, ben 6. sınıftayım. Diğer iki abim çalışıyor. Biri dönerde, diğeri pastanede.

Suriye'den ilk geldiğimde havalar soğuktu. O gün o kadar çok yağmur yağıyordu ki inanılmaz... Hemen ev bulduk. Ev bomboştu. Komşular bize örtü verdi. Bir ev için ne lazımsa en kısa sürede tamamladılar. Yastık olmadığı için kıyafetleri yastık gibi kullandık. Türkiye'ye annemle abimlerle geldik. İlk geldiğimizde okuma yazma bilmiyordum. 9 yaşındayken 2.sınıfa başladım. Oradaki öğretmenim bana okuma yazmayı öğretti. Öğretmenime çok teşekkür ederim. Benim dokuz amcam, yedi teyzem, üç dayım, üç teyzem var. Büyük babam ve amcam savaşta öldüler. 4.sınıftan sonra derslerim düzeldi. Okumam yazmam muhteşem oldu. Ama bu yeterli değildi. Kendime söz verdim. Daha da puanlarımı düzeltereğim.

Bazen düşünüyorum ben neden vatanımda çıktım! Keşke çıkmasaydım! Şimdi biz dönmeyi düşünüyoruz. Bazen başka bir odaya gidip ağlıyorum. Kim ister kendi vatanından hariç başka bir vatanda okumak. Evet, her bayram kendi vatanıma gidiyorum ama bu yeterli olmuyor. Orada okumak, orada yaşamak istiyorum! Kim istemez ki kendi vatanında okumak, yaşamak...

Allah kimseyi vatanından ayırmasın. Allah Mehmetçiklere yardım etsin! Onlar da vatanımı teröristlerden kurtarsın.

Ayşe SARI

O TATLI GÜLÜŞÜN

Mutluluk deyince,
Umut dolar içimiz.
Tertemiz kalbimiz,
O tatlı gülüşünüz.

Keşke herkes mutlu olsa,
Etrafa mutluluk yaysa,
Mutluluk deyince,
Sevginin bilincinde.

Sevse herkes birbirini,
Etrafa mutluluk yaysa,
Mutluluk deyince,
Sevincin bilincinde.

Birbirimizi sevsek ne olur?
Sevsek birbirimizi yılmayız,
Hiç kimseyi yıldırmayız,
Mutluluk deyince.

Nisa KABAKOZ

HAYATA RENK KATAN KİTAPLAR

Kitap okumayı sever misiniz? Size okuduğum bir kitabı anlatacağım. Kitabın adı SOL AYAĞIM. Olay CHRISTY BROWN' un başından geçiyor. Brown çocukluğunda okumayı yazmayı, resim yapmayı ve nihayet daktilo kullanmayı öğrenmek için verdiği mücadeleyi anlatıyor.

Christy Brown 1932 yılında Dublin'de yirmi iki çocuklu bir duvar ustasının onuncu çocuğu olarak doğdu. Beyin felci kurbanıydı. Konuşmasını sol ayağı dışında bedenini kontrol edemiyordu. Ama bu hiçbir şeye engel değildi. Christy Brown katıldığı bir resim yarışmasında birinci olmuştu. Bu resmi sol ayağı ile yapmıştı. Sol ayağı ile resim yapıyor ve otobiyografi yazıyordu. Ellerini kullanamaması resim yapmasına, yazı yazmasına engel olmuyordu. Christy Brown ellerini kullanması için ona bir fırsat verdiler ama bunun için sol ayağını feda etmesi gerekiyordu. Bir çıkmaz sokağın içine girmişti sanki. Vefalı dostu sol ayağı bunu ona yapabilir miydi? Ama Bayan Collise verdiği sözden cayamazdı. Eğer böyle yaparsa kendini vatan haini gibi hissederdi. Christy kendi otobiyografisini yazmak istiyordu. Bunun için de eline bir fırsat geçmişti. Kardeşi eline kalem almış kompozisyon yazmaya çalışıyordu. Kardeşinin kompozisyon ödevini yaptı ve karşılığında otobiyografisini yazmasını istedi. Ertesi gün otobiyografisinin ilk bölümü hazırdu. İlk bölümde evdeki yaşantısını anlatıyordu. Bunu yazdığında on sekiz yaşındaydı. Dr. Collis 'den yazdığı kitap için yardım istedi. Ama her şey bir yana Dr. Collis o sadece bir doktor değil miydi? Dünyanın en tatlı insanı olması neyi değiştirirdi? Dr. Collis kitabı için Christy yardım etti. Christy'nin tedavi olduğu klinik başka bir yere taşıyordu. Bunun için çok üzgündü. Kahverengi ahşap duvarlardan yüksek pencerelerden ve Sheila. Klinikteki çocuklardan Bernie'yi çok seviyordu. Christy Brown kendi otobiyografisini yazıp hayalini gerçekleştirmişti.

Hayal kurmak ve hayallerin peşinden inatla koşmak biz sağlam insanlara zor gelirken yazarın bunu sadece sol ayağıyla başarması bize büyük ders aslında... İmkânsızlıklar içindeyken imkânsızı başarıyorsa biz kim bilir neler yaparız? Kitabı okurken bu düşünceler dönüp durdu zihnimde... Siz de merak ettiyseniz lütfen bu kapıdan içeri girin. Keyifli okumalar!

İMTİYAZ SAHİBİ

Ayhan GÖKMEN

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Latife ERDEM

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Saliha GÖÇMEN

GÖRSEL DANIŞMAN

Miraç ÖMÜR

YAYIN KURULU

Yılmaz KIRIKTAŞ

Ahmet KOCABAŞ

Tuncay TUNCER

OKUL ADRES TELEFON

MUAMMER KANDEMİR İMAM HATİP ORTAOKULU

İmam Hatip Cad. Çubuk /ANKARA